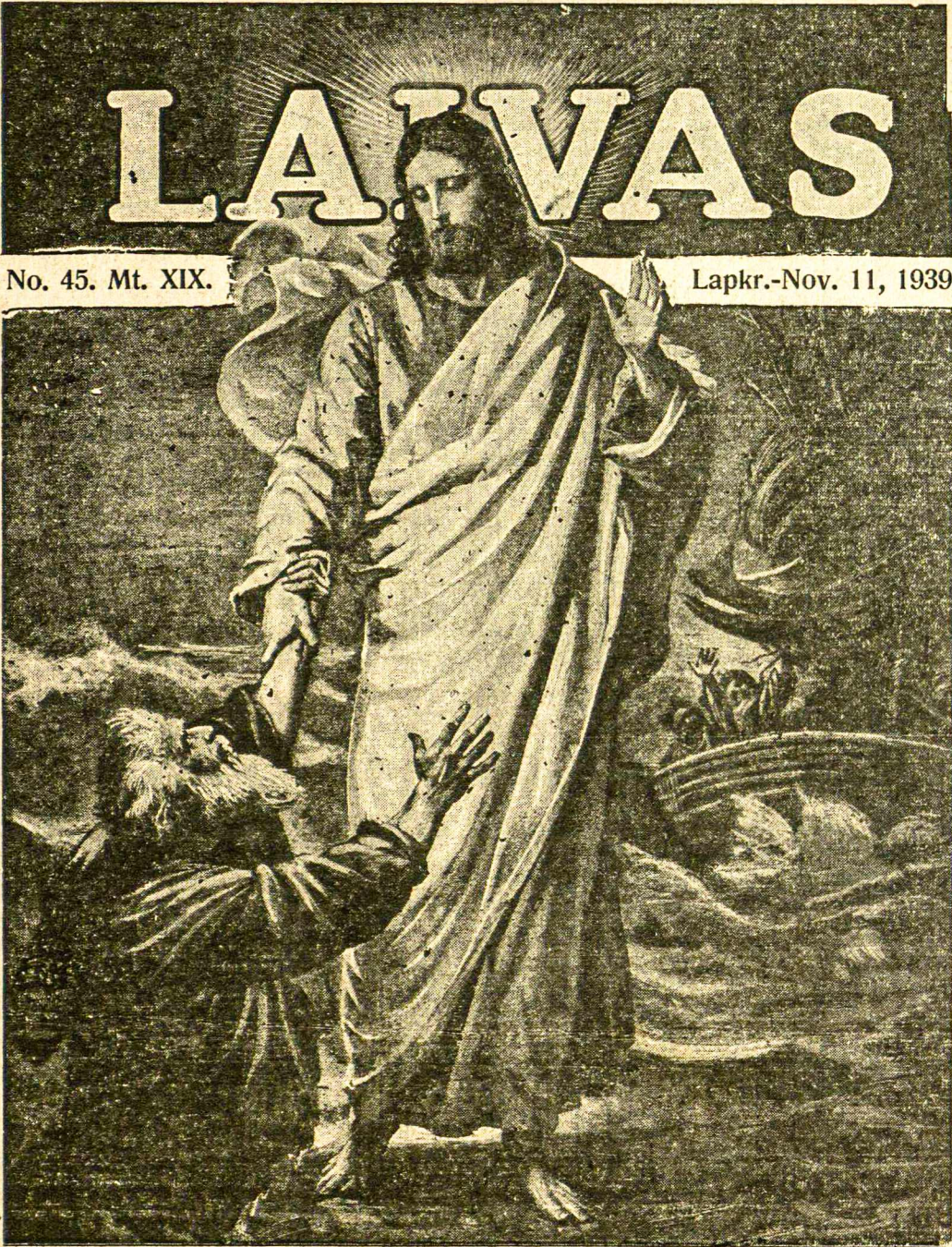

KRISTAUS KARALIAUS

LAIVAS

No. 45. Mt. XIX.

Lapkr.-Nov. 11, 1939

XXIV SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

LEKCIJA

Kolos. 3, 12—17

BROLIAI: Apsivilkite jūs, kaip Dievo išrinktieji, šventieji ir mylimieji, širdingu galeistingumu, nuolankumu ir kantu; pakęskite vieni kitus, ir vienas kitam atleiskite, jei kas turi prieš ką nors skundą. Kaip Viešpats atleido jums, taip ir jūs. Bet visų pirma turėkite meilę, kuri yra tobulumo ryšys. Kristaus ramybė, į kurią jūs esate pašaukti, kaip vienas kūnas, teviešpatauja jūsų širdyse. Būkite dėkingi. Kristaus žodis tegyvena jumyse apščiau; visokia išmintimi mokykite vieni kitus ir drąsinkite psalmėmis, himnais ir dvasinėmis giesmėmis, giedodami, malonei padedant, Dievui savo širdyse. Visa, ką jūs darote žodžiu ar darbu, visa darykite Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu, dėkodami per jį Dievui ir Tėvui, per Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį.

EVANGELIJA

Mato 13, 24—30

ANUO metu: Jėzus pasakė minioms šitą prilyginimą: Dangaus karalystė panaši į žmogų, kuris pasėjo savo dirvoje geros sėklos. Bet žmonėms bemiegant, atėjo jo neprietelis, pasėjo kviečiuose raugių ir nuėjo sau. Kai želmuo paaugo ir užmezgė vaisių, tuomet pasirodė ir raugės. Šeiminko tarnai atėjo ir jam tarė: Viešpatie, argi ne gerą sėklą pasėjai savo dirvoje? Iš kur gi atsirado raugių? Jis jiems atsakė: Tai padarė žmogus neprietelis. Tarnai jam sakė: Jei nori, mes eisime ir išrinksime jas? Jis atsakė: Ne, kad kartais, rinkdami rauges, neišrautumėte draug su jomis ir kviečių. Palikite vienus ir kitas iki piūčiai; piūties metu aš pasakysiu piovejame: Pirma išrinkite rauges ir suriškite jas į pėdelius sudginti, o kviečius sukraukite į mano kluoną.

Penki Pirmieji Vasario Mėn. Šventieji

Vasario mėn. 1 d. Palaimintoji
Eustachija Panelė II Ordino

PALAIMINTOJI Eustachija Panelė, gimė Colonna miestely, Messina Pussiasaly, Italijoje, iš gana turtingų ir aukštos kilmės tėvų. Nuo pat savo kūdikystės, ji atmetė šalin ir paniekino visus tuščius, nieko naudingo žmogaus sielai nebeduodančius ir nebegalinčius duoti, šio pasaulio džiaugsmus, ir apgavingą laimę. Paaugusi, ir atėjusi į metus, — ji šalin atstūmė taipogi ir kelioliką turtuolių, jai už vyrus įvairiais būdais besipiršusius. Kad visiškai pašvęstų save V. Dievo garbei ir Jo tarnybai, — ji įstojo į Pavargėlių Seselių Klarisėjų Ordino vienuolyną. Čia ji begyvendama, ypatingai pragaršėjo savo atgaila ir asketiniu gyvenimu. Ant pliko savo kūno, ji visuomet nešiodavo specialę suknelę, pilną pripildytą mažų erš-

kėčių dyglių. Tačiau to, jei dar anaipol nebepakakdavo; ji dar plakdavo savo kūną kartais iki kraujo, aštriai pasninkaudavo, ir kartais per išstisias naktis nemiegodama, meldavosi. Jos maistas susidėjo vien tik iš duonos ir vandens; į duoną ji dar primaišydavo trandžių medžio sugrauztas dulkes ir pelenus. Ji turėjo nepaprastą maldingumą prie šv. P. Marijos ir kentančio Išganytojaus V. Jėzaus. Ji mirė šventa mirtimi 1491 m.

Vasario mėn. 2 d. Palaimintoji Verdijana
Panelė III šv. Pranciškaus Ordino

Palaimintoji Verdijana Panelė, Trečiojo šv. Pranciškaus Ordino, buvo kilusi kaipo narys iš garsios, garbingos ir istorinės Avanti giminės. Ji gimė mažamė Castelforentino miestely, Florencijos diecezijoje, Italijoje, 1182 m. Nuo pat pirmųjų savo kūdikystės

dienų, Verdijana visiškai save pašventė vien tik maldai, ir įvairiems dvasiniams apmąstinėjimams. Užaugusi, ji padarė ilgą kelionę į Ispaniją, iš kurios ji pargryžusi namon, — ji įstojo į Trečiąjį Šv. Pranciškaus Ordina. Ji priėmė abitą iš paties šv. Pranciškaus Asyžiečio rankų. Pagaliau, Florencijos vyskupas, suteikė jai leidimą, vesti atsiskyrėlės gyvenimą. Iš vienuolyno ji pasitraukė į mažą, nuošaliai esančią oratoriją, kurioje ji visiškai atsiskyrusi nuo pasaulio, išgyveno 35 metus. Ji visa darė vien tik su Dievu ir dėl Dievo, kuo labiausia praktikuodama ir dvasinin savo gyvenimam pritaikindama kuo griežčiausią atgailą, kurios iki mirties ji tvirtai laikėsi. Ji mirė 1246 m.

Vasario mėn. 3 d. Palaimintasis Matas

Agrigentietis Vyskupas ir Išpažintojas I Ordino.

Palaimintasis Matas Agrigentietis, gimė Agrigento miestely, Sicilijos Pusiasaly, Italijoje. Būdamas 18-ikos m. savo amžiaus, jis įstojo į Mažesniųjų Priorų šv. Pranciškaus I Ordino vienuolyną. Būdamas šv. Jono Kapistraniečio mokiniu, — jis buvo tampa dvasiniais ryšiais susirišęs su šv. Bernadina Sieniete. Jiedu abu, visomis savo jėgomis, plėtė žmonių tarpe pamaldumą į Švenčiausiąjį V. Jėzaus Vardą. Šio dievotumo žmones bemokydami, — Švenč. V. Jėzaus Vardą žmonių tarpe bepopiežiaudami ir bepropagandodami, — jiedu abu kelis paeiliui kartus, perkeliavo visą Italiją, nuo krašto iki krašto. Pagaliau Popiežius Eugenijus IX, konsekraavo jį vyskupu, ir paskyrė valdyti jo gimtinės dieceziją. Dabar Palaimintasis Matas, visa savo širdimi ir siela, atsidavė visos savo vyskupijos kunigų reformavimui, kas ilgai, iššaukė gana didelę prieš jį iš dvasininkų pusės opoziciją. Jis buvo labai varginamas, persekiojamas ir skundžiamas. Popiežius, vieton prašalinti jį nuo vyskupo sosto, — tik dar daugiau jį patvirtino. Tačiau jam pačiam nuolankiai prašant, popiežius suteikė jam dispensą, paliuosuojančią jį nuo vyskupo sosto. Pasiluosavęs nuo vyskupo pareigų, jis vėl grįžo pirmą kartą savo vienuolynan. Ūmai po jo mirties, 1451 m. atsitiko dvasinės vyriausybės patvirtintas stebuklas, kuris galutinai patvirtino turėtą

begalinę jo meilę, V. Jėzui Švenč. Eucharistijoje. Nešant jo kūną vienuolyno bažnyčion palaidojimui, — šv. Matas pakėlė abi kryžiumi ant krūtinės sudėtas savo rankas, ir pakėlęs palenkė savo galvą, pagarbinimui V. Jėzaus Šv. Sakramente.

Vasario mėn. 4 d. Šventasis Juozapas

Leonesietis Išpažintojas I Ordino

Šventasis Juozapas Leonesietis, Išpažinto-

jas I Ordino, gimė Leonessa miestely, Abruzzi provincijoje, Italijoje, 1556 m., iš turtingų bet šventų ir dievotų tėvų. Iš pačios savo jaunystės pradžios, jis išsižadėjo visų šio pasaulio smaguriavimų, žemiškosios garbės, ir dažnai gana pavojingų ir nelaimingų vedybų, o pasiaukavo save Serafiškajam neturtui ir nusižeminimui, priimdamas Mažesniųjų Priorų Kapucinų I Ordina ir įstodamas vienuolynan. Greitai jis buvo paskirtas misijonierium ir išsiųstas Konstantinopolin, Turkijoje, išliuosuoti kaip tik galima daugiau krikščionių vergų, iš turkų, mahometonų, nelaisvės. O kuriuos visiškai nebus galima išliuosuoti, — tuos ir nelaisvėje esančius, bent dvasiniai pastiprinti ir suraminti. Dėka didžiausio jo tame darbe pasišventimo, energijos, ir didelės Dievo ir savo artimo meilės, — daugelis stabmeldžių ir paklydusiųjų buvo sugražinta katalikų Bažnyčion. Mahometonai, ypatingai jų mullos (dvasininkai), tai matydami, užsidegė didžiausia prieš šventąjį neapykanta. Jie jį greitai sugavo, žiauriausiai sumušė, ir pagaliau nu teisė ant mirties. Jie pervėrė vieną ranką ir vieną koją geležiniais kabliais, pririšo prie jų virves ir jomis pakabino po kartuvėmis; apart visa to, apačioje jie degino žalias medžių šakas, kad šventasis nuo dūmų užtrokštų. Taip jie kankino jį ištisas dvi dienas! Pagaliau pasirodęs Viešpaties Angelas, paliuosavo jį nuo to baisaus kankinimo, išgydė baises jam padarytas žaizdas, ir įsakė jam grįžti atgal Italijon. Tėvynėn sugrįžęs, šventasis gyveno dar ilgus metus, mokydamas visus tikėjimo, pasekmingai išspręsdamas ir sutaikydamas dėlei įvairių ginčų susikivirčiusius žmones, prašalindamas tikinčiųjų, o ypatingai dvasininkų tarpe, įvairius tuometinius nenormalumus. Jo atgailojimas už sa-

vo nuodėmės, buvo neapsakomas! Jo mais-tas, susidėjo iš keliolikos sugedusių šabal-bonų pupelių, žirnių, trupučio juodos duo-nos ir vandens! Jis visuomet gulėjo ant pli-kos lovos, pasidėjęs medžio šmotą sau po galva, vieton pagalvės. Jis mirė 4 d. vasa-rio mėn. 1612 m. Toji pat diena jam ir tapo paskirta.

**Vasario mėn. 5 d. šventasis Petras
Krikštytojas ir 22 jo draugai
kentėtojai III šv. Pranciškaus
Ordino.**

Šventasis Petras Krikštytojas, buvo gar-bingas Falangistų, — pirmųjų Japonijoje is-panų Pranciškonų kentėtojų galva ir vadas. Jis gimė Ispanijoje. Gana jaunas būdamas, jis priėmė Pranciškonų Ordiną, ir vienuoly-ne būdamas, nepaprastai pasižymėjo moksle, savo būdo švelnumu, teisingumu ir šventu-mu. Pirmiausia jis, tapęs misijonierium, bu-vo pasiųstas Meksikon, kur jis įsteigė ke-lias paeiliui naujas parapijas ir Pranciško-nų vienuolynus. Pagaliau jis iškeliavo mi-sijonieriauti į Filipinų Salas, kame netrukus jis buvo paskelbtas apaštalu. Filipinų Salų General Gubernatorius, norėdamas galutinai sureguliuoti kai kuriuos nenormalumus, ne-susipratimus ir nuomonių skirtumus, tarpe jo ir Japonijos imperatoriaus, prie to dar iš-rišti daugybę painių klausimų, — visą tą didžiulį ir svarbų darbą pasekmingai įvyk-dyti, pavadė šv. Petruį Krikštytojui. Dėlei gilaus proto, ir didelio savo šventumo, bei lanksčios ir lengvos painiuose klausimuose orientacijos, — abiejose pusėse jis turėjo labai aukštą apie save nuomonę ir reputa-ciją. Su penkiais savo draugais, šv. Petras Krikštytojas, iš Filipinų Salų, pagaliau iš-plaukė tolimon Japonijon, kur jie buvo labai draugingai ir simpatringai paties Japonijos imperatoriaus, priimti ir pasveikinti. Šv. Pe-tras veikiai įgavo paties imperatoriaus sa-vimi pasitikėjimą. Jam betarpininkaujant, pasekmingai tapo pasirašyta taikos sutar-tis Filipinų Salų su Japonijos imperija. To-ji sutartis pavyko padaryti Filipinų Salų naudai. Tačiau ir Japonijos imperija, ta sutartimi, pilnai buvo patenkinta. Impera-torius labai džiaugėsi Pranciškonų Ordino vienuolių misijonierių sumanumu, mokslu, ir

jų išmintingų pažiūrų platumu ir netrukus padovanojo jam didelį sklypą žemės, pir-mutiniam Pranciškonų Ordino vienuolynui pasistatyti. Pradžia buvo gana pasekminga ir graži. Tačiau bonzai (pagonų dvasinin-kai), tai matydami, užsidedė didžiausia ne-apykanta, kerštu ir pavydu. Jie pradėjo plė-sti didžiausiai ir šlykščiausiai inkriminuo-jančias (apkaltinančias) žinias, apie šventąjį Petrą Krikštytoją ir jo draugus. Tie šmeiž-tai, pasiekė ir patį imperatorių. Pagaliau, imperatorius toms melagingoms bonzų pas-kleistoms žinioms pilnai ir patikėjo. Pasek-mė buvo ta, kad šv. Petras Krikštytojas, 5 jo draugai Pranciškonai, 3 jėzuitai ir 17 ki-tų tretininkų kunigų ir vienuolių, buvo su-areštuoti ir nuteisti mirti. Jie buvo nuga-benti Nagasaki miestan, ir visi nukryžiuoti. Vedant juos į nužudymo vietą, visi džiau-gėsi ir ramiai giedojo Psalmes, tuomi pa-gonims parodydami nepaprastą savo drąsą ir pasišventimą V. Dievo garbei ir žmonių sielų gelbėjimo nuo pražūties naudai.

J. Butkevičius

AŠ NORĖČIAU...

Aš būti norėčiau mažu rakteliu
Cimborijos aukso namelio
Ir Viešpačiui leisti nueit takeliu
Į širdį kiekvieno žmogelio.

Aš būti norėčiau mažu varpeliu, —
Skambėti iš džiaugsmo vidinio
Ir kenčiančius kviesti meiliu balseliu
Subėgti prie Meilės Šaltinio.

Taure dargi būti norėčiau gražia,
Kur būna brangiausiojo Kraujo,
Ir girdyčiau sielas gyvybės dvasia,
Kad jos nebetroktų iš naujo.

Aš būti norėčiau kvapnia gėlele
Arti prie Monstrancijos sosto
Ir degti linkėčiau kuklia žvakele,
Kur kelią parodo prie uosto.

Pavirsti norėčiau mažu nameliu;
Tai mano troškimas didžiausias,
Kad mano širdy tarp meilingų jausmų
Ilsėtųsi Viešpats mieliausias.

Sulietuvino S. M. D.

Šv. Liudvikas ir Erškėčių Vainikas

Šv. Liudvikas ir Erškėčių Vainikas

GYVENIMAS katalikiškame krašte yra ne tik vaizdingas bet ir turiningas. Prancūzijoje buvo švenčiamos nepaprastai įspūdingos ir dramatiškos 700 metų sukaktuvės nuo atgabenimo į Paryžių šventų erškėčių vainiko relikvijų, kurias atnešė į Notre Dame bažnyčią su savo karališkomis rankomis šv. Liudvikas.

Kaip žinome, šv. Liudvikas, karalius Liudvikas IX, prieš tapsiant šventuoju buvo žymus kareivis. Jis taip pat buvo geras prekybininkas. Kronininkas Joinville aprašo jį buvus visa galva aukštesnį už kitus ricierius ir pridėda, kad buvo gerai išlavinęs savo kūną. Jis buvo prityręs ricieris, fiziškai stiprus, nežiūrintis, kad jis praktikavo asketizmą, drąsus mūšyje ir nerviškas kautynėse. Jis daug pasninkavo, mėgo pamokslus, kasdien išklausedavo reguliariai po dvejas šv. Mišias, vidurnaktiais atsikeldavo rytinei maldai, o kada keliaudavo, jį apsupdavo kunigai ir valandas giedodavo.

Jis nebuvo susiraukęs, bet turėjo nemažą jūmorą, pavyzdžiui vieną kartą draugui jis paskolino savo ašutinius marškinius. Per pirmuosius kryžiaus karus jis buvo jau žymus karžygis; tuomet jis keistu biznio būdu įsigijo ir erškėčių vainiką iš Jono iš Briene, Konstantinopolio imperatoriaus, kuris dažnai Liudvikui padėdavo esant piginiams sunkumams.

O kaip stebėtinai gražiai atrodo toji bažnyčia, kurioje yra patalpintas tas erškėčių vainikas! Penkiolika langų su nuostabiai gražiai išdažytais lankais, kaip vienas senas rašytojas sako: “beveik pradedi tikėti, kad esi nugabentas dangun ir patalpintas gražiausiame rojaus kambary”, o prie to priedas dar, — Švento Rašto dalykai, šiek tiek apie tų šventų dalykų pargabenimo istoriją ir paties karaliaus Liudviko su šviesiaplaukia karaliene paveikslai. Pačią bažnyčią su puikiai besiveržiančiu į aukštybes bokštu, su gotiškos architektūros puošmenomis, prancūzų revoliucionieriai 1871 m. norėjo sunaikinti, o dabar jų sėbrai komunistai, kaip pa-

daryta Ispanijoje, nori ir čia tuos gražius ir brangius dalykus išplėšti ir išnaikinti.

Ir verta mums dabar pagalvoti, kad puikiausi pastatai yra vaisius šimtmečių gilaus tikėjimo, ir kad komunistai ir bedieviai nėra nieko gražaus sukūrę, gali tik pasigirti savo nešvarių sunaikinimo troškimu. Kaip yra gera pasauliui kad jis dar turi giliai tikinčių žmonių, kaip kad buvo šv. Liudvikas ir kad dar gali šių dienų modernioji spauda Prancūzijoje pirmuosiuose puslapiuose patalpinti tokius dalykus: “Šv. Erškėčių Vainikas yra gabenamas iš Paryžiaus Notre Dame katedros į Sens katedrą. Procesija su gabenama relikvija, vadovaujant kardinolui Verdier, sustoja ties Melun ir Fontainebleau, kur žmonių minios stebėjo tas religines ceremonijas”. Jei ir už tų ceremonijų žmonių tikėjimas būtų tik simboliškas, ir tai yra gerai, kad žmonės dar šiandien gali patirti, kad dar yra kas tai už jų gyvenimo, simbolizuojančio paslaptinę ir šventumą”.

Paveldėjimas iš imperatoriaus dar apima: Tikrojo Kryžiaus dalis, šventąją ietį ir kempinę. Karaliaus buvo rūpestingai parinkti asmenys, kurie su nepaprastu pamaldumu ir atsargumu šias relikvijas gabenė iš miesto Sens į Paryžių. Erškėčių vainikas buvo įdėtas į auksinę dėžutę, kuri dar buvo įstatyta į sidabrinę dėželę, o ši patalpinta į medinę dėžę. Pats karalius, apsirengęs atgailos rūbais, basas pasitiko šiuos pasiuntinius Sens mieste, apie 60 mylių nuo Paryžiaus, paėmė dėžutę į savo rankas ir ėjo kartu visą kelią.

“Taip smalsios buvo minios pamatyti procesiją” — taip rašo vienas laikraštis — “kad ji vos galėjo mažais žingsniais slinkti pirmyn”. Minios vis tankėjo, iš miesto atėjo vis daugiau ir daugiau žmonių pareikšti pagarbą šiems nepaprastiems turtams. Kiekvienas troško savo akimis pamatyti tas šventenybės ir Liudvikas būdavo priverstas tam tikrose paaukštintose vietose sustoti, duoti kunigams, kad iškėlę parodytų žmonėms, išimtą iš dėžučių Erškėčių Vainiką. Nuo Vincennes, rytinės Paryžiaus dalies prie procesijos prisidėjo ir vienuoliai iš šv. Dominiko vienuolyno. Kai ėjimas prasidėjo, Liudvikas

vėl nešė dėžutę su šventenybėmis. Jas nugabeno į saugią vietą, į Notre Dame katedrą, kur ir pasibaigė toji ilgoji ir didžiulė procesija. Paskui iš katedros šventas relikvijas Liudvikas perkėlė į šv. Mykolo koplyčią, (arti jo rūmų, kad galėtų būti jo artimoje priežiūroje, o vėliau jis planavo pastatydinti savo pastogėje vieną pastatą, kuris būtų buvęs "nepanašus nė į jokio žmogaus namą", pavadintą Sainte-Chapelle. Tik karališkos koplyčios gaudavo vardą — "Sainte".

Dabartiniai rūmai Palais de Justice karaliaus Liudviko laikais buvo jo palociumi, o Sainte-Chapelle buvo toji rūmų koplyčia, kur Liudvikas po du tris kart paslapčiomis mėsdavosi. Dar ir dabar kiekvienas gali matyti rytinį galą platformos, ant kurios karalius užlipdavo laiptais ir rodydavo šventasias relikvijas susirinkusiems pamaldiesiems žmonėms.

Kai kas gali nusišypsoti, skaitydamas, kad dabartinė procesija į Sens miestą nebuvo su basomis kojomis ir ne pėsčių, bet man atrodo, kad buvo toks pat nuoširdus pagarbumas, vežant moderniškais šių laikų automobiliais. "Brangioji relikvija", taip skamba

laikraščių puslapiuose, "patalpinta brangiųjų kristalų ir auksu papuoštoje dėželėje blizgėjo virš aukšto altoriaus, kur kardinolas Verdier, asistuojant Elatee vyskupui Beausant, laikė šv. Mišias. Apie 8 val. ryto prasidėjo procesija. Šventas Vainikas buvo atneštas prie didelio vežimo, papuošto šv. Liudviko paveikslu. Vežimas jau laukė ties Notre Dame katedra, iš kur paėmė šv. relikviją ir nuvežė į Sens, kur prieš septynis šimtus metų ją pasitiko ir parsinešė namo karalius — šv. Liudvikas.

Yra labai reikšminga, kad dabartiniu metu ceremonijos įvyko moderniškiausiam pasaulio mieste (Paryžiu). Bet, gal būt, Paryžiaus prasmė tiems, kurie gerai žino jo sielą, tas "moderniškumas" apima visus esamus būdus ir galvojimo ir jausmų nuo jo pradžios iki šiol.

Todėl neturėtų būti nustebintas nei tikras paryžietis nei kiti, tikį ar netikį asmenys, tuo faktu, kad šiandien žmonės turi nugalbenti šventą Erškėčių Vainiką į Sens miestą, iš kur prieš 700 metų karalius — šv. Liudvikas jį parsinešė į Paryžių.

Vertė A. Skirius

Didvyriški Vaikų Žygiai

12 metų Antuanetė Briulaitė yra gelžkelio sargo duktė. Vieną vakarą jos tėvas staiga susirgo ir apalpo, vos spėjęs įjungti ateinančiam traukiniui reikalingą signalą. Motinos nebuvo namie. Po pusvalandžio turėjo ateiti keleivinis traukinys, kuris, neatidarius reikalingų bėgių būtų susitikęs su kitu traukiniu. Mergaitė bėgių atidarymo paslapties nežinojo. Ji norėjo telefonu paskambinti į

artimiausią stotį, bet sniegas buvo nutraukęs telefono laidus. Tada ji, palikusi apalpusį tėvą, vidurnaktį išbėgo į stotį, pranešti apie įvykusią nelaimę. Neatsikvėpdama ji brido per gilų sniegą, visiškai nuvargusi pasiekė stotį, pranešė apie įvykį ir tuojau apalpo. Iš stoties skubiai buvo pasiųstas motorinis vagonėlis, kuris nuvyko į sargo namelį ir sutvarkė bėgius. Po pusės minutės atšnokštė abu traukiniai ir laimingai prasilenkė. Tuo būdu buvo išgelbėta 120 žmonių, važiuosiu abiejuose traukiniuose.

Paryžiaus Medrano cirke tarnavo vyras ir žmona Šarmasonai, labai gabūs artistai, kurie stebindavo žiūrovus savo miklumu. Vyras važiuodavo aukštai ištempta virve dviračiu, žmona stovėdavo jam ant pečių, o 13 metų dukrelė eidavo virve jų pasitikti. Žinoma, tokie pokštai yra labai pavojingi. Mažiausias netikslus judesys — ir artistai nukristų iš 18 metrų aukštumo. Kartą Šarmasonai rodė savo sugebėjimus. Bet jų dukrelė pastebėjo, kad tėvas važiuodamas virve svyruoja, o motina vos laikosi ant jo pečių visa išbalusi. Mergaitė tuojau nubėgo virve atgal, paspaudė tam tikrą mygtuką, kad apačioje išsiskleistų gelbėjimo tinklas. Ir vos tik tinklas išsiskleidė, abu artistai nukrito žemyn į tinklą. Bet jei tinklas nebūtų buvęs laiku išskleistas, artistai būtų užsimušę. Vėliau paaiškėjo, kad Šarmasonas, važiuodamas virve ūmai pasijuto blogai ir nebepajėgė išlaikyti pusiausvyros — jam ir žmonai grėsė mirtis arba sunkus sužalojimas, tačiau dukrelės pastabumas ir drąsa juos išgelbėjo.

POPIEŽIAUS KALBA

Jo šventenybės kalba, pasakyta spalio mėn. 18 d., priimant Lietuvos pasiuntinio dr. St. Girdvainio kredencialus

Kai Europos politinėj struktūroj ir tautų galvosenoj prieš viena kitas vyksta dramatiniai pasikeitimai, Lietuvos žmonės kreipiasi į krikščionybės centrą, kad patvirtintų savo artimą ryšį su pareigomis ir siekiais, kuriuos jiems tautinis troškimas gyventi ir religinės tradicijos paskyrė.

Katalikiškasis pasaulis, nuo latiniai susilaukęs mūsų tėviškosios meilės ir ganytojiško rūpesnio, šios dienos įvykyj mato malonų ateities ženklą, kuris aiškiai rado, jog santykiai tarp Lietuvos vyriausybės ir Šventojo Sosto pradeda naują fazę, kurios metu klausimai liečią bažnyčios ir valstybės santykiavimą gali būti veikiai išrišti protingu ir teisingu būdu, kad palankiomis sąlygomis tautoje galėtų vystytis laisvas religinis gyvenimas.

“Katalikybės šiaurinis avanpostas” — taip jūs apibrėžėt, p. Ministeri, kraštą, kario esate sūnus ir tokio aukšto rango tarnas. Šie pro jūsų lūpas prasiveržę žodžiai kyla iš jūsų žmonių širdžių, kurie tradiciniai pasišventę Šventajam Sostui; Lietuvai jie yra garbės titulas. Juose virpa valios tonas, kuri nuolatos pareiškia norą pasilik-

ti intymiai ir laukujai savo darbais parodyti verta titulo vaidmens, kuri ji reiškia, nežiūrint net jei šių idealų išpažinimas ir realizavimas pareikalautų ir aukų.

Jausdami vyriausio kunigo pareigas, mes niekad nedelsime, kad mūsų veiksmai, visados nukreipti sielų išganymui, kada nors įsiveltų grynai laikinuos valstybių teritorialinius ginčuos. Nebent mūsų bus prašoma. Bet pirminė Bažnyčios pareiga nepraleisti pro pirštus įvykių, kurie neišmatuojamai stato pavojun sielų išganyką; kai ant Europos veido, krikščioniško visuose pagrindiniuose bruožuose, slankioja kasdien labiau grąsą Dievo priešų skleidžiamų minčių ir darbų bloga pranašaujį šešėliai. Šiose apystovose, labiau negu kada nors, išlaikymo, ūgdymo ir, reikalui esant, gynimo krikščionybės palikimo Bažnyčios istorija įgauna sprendžiamos svaros Europos ateities likimui ir gerbuviui visiems jos žmonėms, nežiūrint dideliems ar mažiems.

laisvę Kristaus mokslo eksčionais pažiuromis pripažįstą pansijai ir praktikai, kraunasi dvasinių pajėgų, kuriomis galės drąsiai pasiremti užėjus

neramioms ir sunkioms valandoms. Kur tik palikta pilna evangelijos mokslo laisvė, krikščioniškasis sentimentas persurkia ne tik paliečių sielas, bet ir įvairiausius viešojo gyvenimo pasireiškimus. Juo labiau krikščioniškasis teisingumas, broliškuumas ir labdaringumas lydi paskirus asmenis ir grupes, juo giliau tautų širdyse įsigyvena dvasinė atmosfera įgalinanti, net lengvai, išspręsti daugelį problemų, kurios šiandie atrodo ar net negalimos išspręsti.

Šių dienų įvykių sūburyj krikščioniškosios tautos ypaz gali tikėtis mūsų rūpesnio ir mūsų ganytojiško būdėjimo, mūsų Lietuvos sūnūs ir dukterys gali suprasti, kaip artimi mums jie yra. Mus jungia su jais nepajudinamas pasitikėjimas jų ištikimybė ir pasitikėjimu Dievu, Kurio visagalė pagalba gali atversti kelius į pažangą ir gerbūvį nusiminusiai Europai pasišventusiai teisingumui, broliškuumui ir krikščioniškajam pašaukimui.

Tos vilties įkvėpti, mes kalbame į lietuvių tautą, valdytojus ir valdinius, siųsdami nuoširdžiausius sveikinimus ir visiems tautos vaikams, ypač Jūsų Ekscelencijai, iš visos širdies meldžiame gausios Dievo palaimos.

Pasikalbėjimai Prie Ežero

Pėpėcė Emicė

Karas ir jo Kaina

VIENUOLIKTĄ valandą, vienuoliktą dieną, ir vienuoliktame 1918-tų metų mėnesyje, Didysis Pasaulio Karas pasibaigė. Vėliau valstybės pasidalino nugalėtųjų žemes tarp savęs ir ėjo sau prie kasdieninių savo pareigų su viltimi, kad tas žiaurus karas davė pabaigą visiems kitiems karams.

Aną dieną, kai gavau progą kvėptelėti nuėjau Mičigano ežero išblaškyti knygų rūkus iš galvos. Atsisėdau ant artimiausio suolo šalia pasenusio žmogelio. Iš žmogelio išvaizdos matėsi, kad tas vyras tikras inteligentiškas vokiečių. Ištraukęs cigarą, jis kreipėsi prie manęs, ir pradėjo užvesti visokias kalbas. Įdomiausias kalbos buvo apie praeitą karą.

“Praeitame mėnesyje”, jis kalbėjo iš lėto, “visas pasaulis užsiliepsnavo ir žaibo greitumu viena valstybė buvo sumindžiota, išniekinta prieš visą pasaulį. Kiek laiko atgal visi žymesnieji valstybių valdovai maldavo ir prašė, kad vengtų karo. Dabar nieks nenori pridėti piršto, kad sustabdžius šį nežmonišką karą. O šiomis dienomis laivai skandinami ir kartais nekaltieji nuskesta sykiu su laivais. Labai baisu žiūrėti, kaip tie karai niekina žmogaus prigimtį ir padaro gyvulį iš jo. Mes ir kitos valstybės nesuprantam vieno svarbaus dalyko, kad nieks nelaimi karų. Jau seniai atgal, tas žymus buvęs Jungtinių Valstybių prezidentas Teodoras Rooseveltas, tą mintį išreiškė. Jis kalbėjo iš patyrimo, nes jam teko vesti vieną, beveik negarbingą, karą. Tie kurie laimi ar tampa lyg nugalėtojai visad slėpė didžiausias lavonų krūvas ir milžiniškas sunaikinto turto sumas. Per ateinančius šimtmečius pasaulis mokės už karo nuostolius. Taip, Teodoras Rooseveltas tikrą tiesą pasakė, “Nieks nelaimi karo”.

Meilus senukas užsegė kalnieriuką apie kaklą, nes vėjas nuo ežero pradėjo smarkiau pūstelėti, ir sėdėti buvo labai nemalonu. “Eikime pasivaikščioti!”, kviečiau senuką. “Žinote, vėjas nuo ežero rudens metu niekad neglamonėja savo svečius”. Vokiečiai užsidegė kitą cigarą ir tuojaus statė man

kitą klausimą, “Ar žinai kiek paskutinis karas kainavo?”

“Paskutinis karas, visoms valstybėms, kainavo 400 bilijonų dolerių ir nužudė ar nuvarė į ligonines 30 milijonų vyrų”.

Senis su tokiu dideliu susikarščiavimu kalbėjo, kad negavau progos išreikšti savo nuostebimą ar pertraukti jo kalbą.

“Skaičiau, kad visi tie 400 bilijonai dolerių galėtų nupirkti kiekvienam Jungtinių Valstybių, Kanados, Australijos, Anglijos, Airijos, Škotijos, Prancūzijos, Belgijos, Vokietijos, ir Rusijos gyventojui po vieną namuką, vertą apie \$2,500, išpuoštą baldais vertais \$1,000, ir pastatytą ant \$500 vertės loto. Kiek tų pinigų buvo praleista vesti karą per vieną dieną. Tik pamastykite, 400 bilijonų dolerių per keturius metus! Man galva svaigsta, kai pamanau kiek nuostolių žiaurusis karas padaro per vienus metus. Kokius didelius plotus Ispanijos karas išnaikino ir kiek Hitleris padarė praeitą mėnesį užkariaudamas Lenkiją”.

Šis senelis užmiršo pasakyti, kad visi tos milžiniškos sumos pinigai dar nebūtų praleisti ir dar būtų galima pastatyti daug gražių ramų reikalingų visuomenei. Ir nereikia stebėtis, nes kai kuriai didelių patrankų šūviai kainuoja apie du tūkstančius dolerių. Kartais ta patranka šaudo per ilgas dienas be sustojimo. Tai tik medžiagiška pusė, ir ką dar kalbėti apie pralietą kraują, sužalotą kareivių sveikatą.

Taip nieks nelaimi karų. Mūsų pareiga taikingose šalyse yra melstis už mirusius kareivius ir visus kariaujančių valstybių valdovus. Lai Dievas duoda žuvusiems kareiviams amžinos ramybės, o valdovams išmincingo sumanumo ir širdies gerumo! Lai visi pasitiki Dievo teisingumu ir gerumu!

Diktatoriai netvarko savų reikalų

Istorija mums nurodo, jog visi pasaulio diktatoriai, kurie skelbia revoliucinius reformas niekad nemoka savų asmeniškų reikalų sutvarkyti. Tokie kaip Karl Marx, visiškai prisiglausdavo prie visucmenės dėl pragyvenimo. Nuo tos dienos kai Marx atvyko į Angliją iki mirties, nei vieno cento

nepajēgē uzsdirbtī savo užlaikymui. Ir ne-reik stebētis, kad Marxo žmona jam dažnai prikaišiodavo sakydama, “Karoliau, gyve-nimas būtų daug geresnis, jei uzsdirbtum nors dalį to kapitalo apie kurį taip uoliai rašai ir niekini savo raštuose”.

* * *
Kareivių kraujas sudaro generolų garbę.
* * *

Pradėtas karas yra lyg tikras pragaras ant žemės.

* * *
Karas yra mirties puota.
Karas yra pragaro sūnus.

* * *
“Aš skaitau laikraštį sužinoti kaip Die-vas valdo pasaulį” — John Newton.

AUKSO VAGYS

STALINAS, bolševikiškosios Rusijos dik-tatorius, tol padėjo kariauti Ispanijoj prieš katalikus, kol pasisėkė pavogti jos aukso. Štai ką rašo Prancūzijoje Ispanijos Pasiuntinys Luis Aragiustain:

“Baigiantis karui, liaudis ir kariuomenė Madride vėl sukilo prieš Negrin, kuris or-laiviu pabėgo į Prancūziją. Bet kas įvyko su valstybės kasa? Komunistai paskelbė, kad Madridas apiplėštas. Būtinai reikia kasos likučius apginti, globoti.

“Pagal 1937 m. vasario 10 d. Ispanijos ambasadoriaus Maskvoj — Barcelino Pasqua pranešimą, Rusijon buvo atvežta laivais 510,-079,529 gramų Ispanijos aukso, vertės \$573,-989,115.

“Ar dar kiek nors iš šito aukso paliko, tai yra nežinoma. Apie tai geriau žino pats Stalinas negu ispanai”.

Apie tą įvykį kalba generolas Krivitsky savo straipsny “Saturday Evening Post” iš balandžio 15 d. taip: “Mes ėjome per di-džiąją Raudonąją Aikštę. Jis parodė aplink esančią kelių akro plotą ir tarė: “Jei visas aukso dėžes, kurias mes iškrovėme Odessos ooste iš laivo, suguldytume viena prie kitos šitoje aikštėje, tai kažin dar ar tilptų nuo šio galo iki ano”.

Kas įvyko su tais 573,989,115 dolerių ver-tės aukso? Pagal generolo Krivitsky žodžius jį turi Stalinas Maskvoje. Krivitsky nežino sumos, jis tik žino, kad buvo didelė krūva. Gi Araquistain aiškiai pasako mums ir sumą.

Dabar mums aišku — Rusija padarė di-džiausią vagystę istorijoje.

Štai keistas ir ironiškas gyvenimo vaizdas. Tie “idealistai socialistai”, kurie dirba tik “dėl žmonių gerovės”, atėjo į Ispaniją “pa-dėti išliuosuoti buržuazijos, turtingųjų prie-

spaudos pančių”, gi tuo tarpu patys pama-tę blizgančio aukso, išplėšia jį ir parsiveža į Maskvą. Ir tie komunistai, kurie po de-šimtuką Chicagos ir New Yorko gatvėse rin-ko iš mūsų dėl Ispanijos kairiųjų, niekuo-met neprisiminė, kad jie turi pasigrobę pusės bilijono dolerių vertės Ispanijos aukso. Ir mes nežinojome, kad Ispanija galėtų būti to-kia turtinga, kai anie ranką atkišę prašė pentkuto dėl badaujančių ispanų vaikų. Tai dar kyla klausimas ar tie pinigai pasiekė Ispaniją, ar buvo sušelptas bent vienas ba-daujantis vaikas? Ar tik jie nepanaudoti bol-ševikiškai propagandai Amerikoje? Greičiau-sia taip ir bus. Ar toji surinkta aukomis didelė suma dėl Ispanijos revoliucijos, dėl Ispanijos vaikų, dėl ispanų civilių badaujan-čių, dėl Amerikos veteranų, kovojančių Is-panijoje, buvo tiems tikslams panaudota, tai yra dar irgi didelė paslaptis.

Bedieviškasis komunizmas jau visai išsigi-mė, pradėjo vogti, plėšikauti, terorizuoti, kankinti kitus. Rusija neapdirbdama savo žemių, dar grobia mažasias valstybes. Pavo-jus, kad iš ten neišvogtų aukso ir kitų tur-tų.

A. S.

“Kas nors priima vieną tokį kūdikį ma-no vardu tas mane (Jėzų) priima.” (Mato XVIII, 5).

“Kristaus Karaliaus Laivas”

Marijonų Rėmėjų savaitinis laikraštis

2334 S. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel. CANal 7790

Marijonų Rėm. mokestis ir “Laivas” metams \$3.00
Svetur metams \$3.00 Atskiras numeris 5c

Vien laikraščio “Laivo” prenumerata metams \$2.00
2334 S. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel. CANal 7790

1085276

Ivykiai Katalikų Pasaulyje

Popiežius Pasmerkė Diktatorius

Popiežius Pijus XII savo spalio 28 d. išleistoje enciklikoje pasmerkia žiauriuosius diktatorius, kurie savo kraštuose įveda pagonybę ir kur persekioja krikščionybę. Aišku, kad tenka karo trokštantiems diktatoriams Hitleriui ir Stalinui.

Pabaigoje enciklikos reiškiamas pasitėnkimas vedama Roosevelt ir Mussolini politika.

Leis Parduoti Ginklus

Pagaliau kongrese nubalsuota balsų dauguma atšaukti embargo, reiškia, leisti iš Amerikos parduoti ginklus kariaujančioms valstybėms. Tik statoma perkantiems dvi sąlygos, kad jie mokėtų grynais pinigais ir patys savo lavais nusivežti. Tokiu būdu prezidentas Roosevelt mano, kad bus išvengta įsitraukimo į dabartinį karą.

Kiek Katalikų Chicagoje?

Chicagos arkivyskupijoje, kuri buvo vadovaujama a. a. kardinolo Mundelein, yra 1,400,000 katalikų (Official Catholic Directory), Chicagos vyskupija yra įsteigta 1843 m., ir arkivyskupija padaryta nuo 1880 metų. Ji yra didžiausia arkivyskupija Amerikoje — užima 3,620 kvadratinių mylių ir turi beveik pusantro milijono narių.

Tiesa, New Yorke yra katalikų daugiau negu Chicagoje, tačiau ten yra suskirstyta į New York arkidieceziją ir Brooklyno dieceziją. New Yorko arkidiecezijoje yra 1,000,000, o Brooklyno diecezijoje — 1,169,054 katalikų. Visai netoli nuo New Yorko — Newarko diecezija dar yra 645,000 katalikų, o Patersono — 128,961.

Fordas Išvarė Komunistus

Detroite Henry Fordas iš savo automobilių fabriko išvarė 40 Sovietų Rusijos inžinierių ir 11 darbininkų, kurie buvo komunistai. Jie norėjo papirkti viršininkus ir išgauti naujus inžinierių braižinius. Kiti 11 darbininkų išvaryti už skleidimą komunistinės propagandos.

Kunigas Sutaikė Darbininkus

Kun. J. Maguire, S.C.V. tarpininkavo Green Mountain Dam streike ir sutaikė darbininkus su darbdaviais. Jam pasisekė išgauti darbininkų unijos pripažinimą. Savo didžiuliam susirinkime darbininkai padėkojo kunigui už jo tarpininkavimą ir darbininkų reikalų gynimą. Amerikos Darbo Federacijos vadai ir valdžios darbo skyriaus viršininkas J. Steelman taip pat suteikė kreditą kun. J. Maguire.

Žemės Drebėjimas Amerikoje

Spalių mėn. 19 d. 7 val. ryto įvyko žemės drebėjimas Naujojoje Anglijoje ir Kanadoje (Quebec).

Žemės drebėjimas buvo jaučiamas Bostono apylinkėje, bet daug smarkesnis buvęs Atlanto vandenyne.

Vokiečiai Uždarinėja Bažnyčias

Vatikanas gavo žinių, kad Vokietijos užimtoje Lenkijos dalyje naciai jau uždarė 117 religinių kongregacijų namų ir 211 bažnyčių.

Taip pat vokiečių užimtose teritorijose yra suvaržyta vyskupų ganytojinė veikla ir suareštuota 193 kunigai. Jie visi kaltinami politiniu veikimu.

Rusai Nužudė Ukrainų Tautos Vadą

Kai rusai paėmė iš Lenkijos Ukrainos kraštą, tuoj pradėjo persekioti tikinčiuosius ir žudyti jų tautos žymiuosius vadus. Neseniai gauta žinių, kad ukrainiečių mylimas senelis 74 m. amžiaus **Unitų Bažnyčios arkivyskupą Andriejų Sheptyckį** ir 17 kitų kunigų ir pasauliečių vadų bolševikai nužudė.

Arkivyskupas A. Sheptickis yra ukrainiečių tautos kankinys. Jau Didžiojo Karo metu jis buvo laikomas 3 metus Rusijos kalėjime, o lenkų spauda buvo jam nuolatini kalėjimas. Jis visą laiką kovojo už ukrainiečių tautinę ir kultūrinę laisvę, už krašto gerbuvį.

Arkivyskupas A. Sheptickis yra ukrainiečių katalikų unitų bažnyčiai ir ukrainiečių tau-

tai — jis įsteigė daug prieglaudų, kurios aprūpina 40,000 neturtingų vaikų, įsteigė ukrainiečių tautinį muziejų, labai rūpinosi visais kultūros ir švietimo reikalais. Tiems reikalams jis paaukojo visą savo turtą, sveikatą ir net atidavė savo brangiausią turtą — gyvybę.

Jis buvo visiems nuoširdus ir geras, mylėjo net ir savo priešus. Kai lenkai uždarė pravoslavų cerkves Ukrainoje, jis, pats būdamas katalikas, pasiuntė Lenkų vyriausybės protestą, išleido į savo tikinčiuosius laišką, prašydamas melstis už juos.

Amerikos ukrainiečių žurnalistas V. Lotocky rašo: "Su didžiausiu apgailėstumu ir giliausiu liūdėsiu gavau patikrintų žinių, kad komunistai nužudė Jo Ekscelenciją grafą Andriejų Sheptickį ir kitų 17 ukrainų vadų. Telaimina jus Dievas ir teduoda, kad jų karžygiškoji mirtis ir aukščiausias pasiaukojimas sujungtų visus ukrainiečius..."

Vokiečių Karo Laivai Trukdo Susisiekimą

Atlanto vandenyne vokiečių didieji karo laivai bastosi, gauda ginklus vežančius priešams laivus ir trukdo kitiems laivams susisiekimą. Buvo sulaikytas ir Amerikos prekinis laivas "City of Flint" ir pasiųstas į Rusiją, bet jį paleido.

Nors per Atlanto vandenyną važiavimas yra ir labai pavojingas, tačiau Švedijos, Norvegijos ir kitų nekariaujančių valstybių laivai palaiko nuolatinį keleivių ir pašto susisiekimą tarp Amerikos ir Europos.

Keistas Gelbėjimasis

Vykstant dabartiniam karui, Latvijos žvejai pamatė jūroje beplūduriuojančią didelę geležinę dėžę, kurią sugavo ir išikėlė į savo laivuką. Kai atplėšė tą dėžę, rado joje tris pusgyvius lenkų kareivius. Liepojos ligoninėje juos atgaivino. Atsipeikėję jie papasakojo, kad esą iš lenkų povandeninio laivo, kurį vokiečiai paskandino. Panašiose metalinėse dėžėse iš laivo įgulos gelbėjosi 12 kareivių, bet dar nešūžinota, kur yra kiti 9 kariai, gal dar tebeplaukioja apmūrę Baltijos jūroje.

Dideli Nuostoliai Parodų

Kaip žinome šiemet Amerikoje buvo surengtos dvi didžiulės parodos pasauliniame ma-

tabe: San Francisco ir New Yorke. San Francisco parodą visai mažai žmonių teaplankė ir ji su milžiniškais nuostoliais bankrutavo.

New Yorke Pasaulinė paroda buvo gausiau žmonių lankoma, tačiau ir ji turinti didelių nuostolių. Rengėjai tikėjosi, kad šiemet parodą aplankys net 60 milijonų žmonių, bet aplankė tik apie 30 milijonų.

Paroda nuo spalio mėn. uždaryta ir žadama dar kitą vasarą keliems mėnesiams ją atidaryti. Ar Lietuvos Paviljonas bus kitą metų atidarytas, dar nepaaiškėjo, šiemet per spalio mėnesį jis buvo išlaikomas Amerikos lietuvių aukomis.

Vaikų Miestas

Prieš porą desėtkų metų kunigas E. J. Flanagan surinko būrį didmiesčių vaikų padaužų ir Nebraskoje jiems įsteigė "Boys Town" — Vaikų Miestą. Kunigo svarbiausias tikslas yra auklėti didmiesčio sugadintus vaikus, juose išugdyti iniciatyvą ir vispusiškai paruošti gyvenimui. Auklėjimui kun. E. J. Flanagan vartoja savotišką sistemą: duoda vaikams pilną laisvę, išsirenka savo majorą, miesto valdybą, pasirenka mėgiausią darbą.

Vaikų Mieste gyvena vien berniukai, be senių ir be mergaičių. Jie turi savo mokyklą (High School), bažnyčią, chorą, futbolo komandas, policiją ir kitas institucijas. Jie net redaguoja savo laikraštį "Boys Town Times", išleidžiamą du kart per mėnesį.

Šiais metais pasistatė tris didelius naujus gyvenamus namus ir mano priimti dar apie 200 vaikų.

Paskutiniame "Boys Town Times" numeryje yra futbolo komandos fotografija, kurioje matyt vienas lietuvis — Beny Jankauskas (Nr. 7 — šalia kun. E. J. Flanagan). Ir kokioje gi sporto komandoje mes nerasiame pasižymėjusių lietuvių sportininkų? Visose!

Vilniuje 100,000 Pabėgėlių

Jau gavo Amerikos Tarptautinis Raudonasis Kryžius žinių, kad Vilniaus mieste yra apie 100,000 pabėgėlių. Daugumas atbėgo iš dabar Rusijos užimtų Lenkijos žemių. Matyt bėgo, nenorėdami patekti Rusijos rojūn, o labiau pasitiki Lietuvos valdymu.

LIETUVIAI AMERIKOJE

Kun. J. J. Jakaitis Atvyko Misijų Reikalais

Argentinoje gyvena apie 40,000 lietuvių, iš jų apie 12,000 Buenos Aires mieste. Lietuvių pragyvenimo sąlygos Argentinoje yra labai sunkios, todėl dar iki šiol neturi pastatę nė vienos savo bažnyčios. Be Amerikos lietuvių paramos jie turbūt ir nepajėgtų įsigyti savo bažnyčios.

Kun. Jonas J. Jakaitis dabartiniu metu yra atvykęs į Chicagą keletai savaitių. Jis tikisi gauti iš katalikų visuomeninės paramos pirmajai lietuvių bažnyčiai Argentinoj ir po to atgal vykti į Buenos Aires pradėti ten statymo darbus.

Nuo 1939 m. kovo mėn. Argentinoje tarp lietuvių dirba trys Marijonai vienuoliai kunigai: Jonas J. Jakaitis, Antanas Andriušis ir Kazimieras Vengras. Jie visi misijas atlieka Argentinos sostinėje — Buenos Aires. Lietuviai katalikai prie šių naudingų misijų turėtų prisidėti nuoširdžia auka.

Buvo Labdarių Seime

Lapkričio mėn. 5 d. Dievo Apvaizdos parapijoje buvo L. R. K. Labdarių Sąjungos seimas. Dalyvavo beveik visos centralinės organizacijos, jų skyriai, vietinės draugijos, chorų, klūbų ir profesionalų. Buvo padaryta direktorių ir valdybos pranešimai.

Labdariai jau yra daug nuveikę, bet dar daugiau turi naujų užsimojimų. Dabar aktualiausia yra senelių prieglaudos statyba.

“Draugas” Paskelbė Skaitytojų Vajų

Nuo lapkričio 19 d. “Draugo” dienraštis pradeda naujų skaitytojų vajų. Į talką kviečiami visi lietuviai. Pirmasis platintojų susirinkimas daromas lapkričio 8 d. 8 val. vakare “Draugo” ofise. Pagal surinktą skaitytojų sąrašą skiriamos penkios piniginės dovanos: I — \$500, II — \$400, III — \$300, IV — \$200, ir V — \$100.

“Draugo” 30 m. Sukaktis

Šiais metais “Draugas” mini savo garbingą 30 metų sukaktį nuo įsisteigimo. Oficialus paminėjimas bus lapkr. 19 d. Shoreland Hotel. Šeštadienį, prieš paminėjimo ban-

kietą Shoreland viešbutyje, bus išleistas sukaktuvinis “Draugo” žymiai padidintas numeris.

Jau lietuvių katalikų įstaigos ir atskiri asmens pradėjo siųsti “Draugui” sveikinimo laiškus, pridėdami ir savo auką dienraščio sukaktuvių reikalams. Tuo katalikų visuomenė parodo savo įvertinimą vienintėlio Amerikoje lietuvių katalikų dienraščio. Nuoširdžiai katalikų remiamas “Draugas” kas kart vis daro didesnę pažangą.

“Draugas” nuo lapkričio mėn. žymiai padidinamas ir patobulinamas — įvedama jame trys nauji skyriai. Tikimės, kad “Draugas” 1940 metais užkariaus daugumos lietuvių pritarimą ir simpatijas.

Broliai Motūzai Vyksta į Vilnių

Teko patirti, kad filmuotojai broliai Mikas ir Kazys Motūzai vyksta į Lietuvą. Jų kelionės tikslas yra pagaminti naują filmą iš Vilniaus krašto ir miesto gyvenimo. Kai grįš pamatysimė bent paveiksluose savo tikrąją išlaisvintą sostinę — Vilnių.

Prof. K. Pakšto Paskaitos

Lietuvos Universiteto prof. Kazys Pakštas vienus metus paėmė atostogų ir atvyko aplankyti amerikiečių lietuvių. Jis per vasarą buvo pakviestas profesoriauti Kalifornijos universitete. Kitai vasarai taip pat gavo kvietimą ten skaityti studentams apie Baltijos valstybių kraštus paskaitas.

Šį rudenį prof. K. Pakštas jau apvažiavo visas didžiąsias Naujosios Anglijos lietuvių kolonijas su paskaitomis apie Lietuvos stovį, Vilniaus kraštą, dabartinį Vilniaus krašto padėjimą, taip pat apie svarbiuosius Amerikos lietuvių uždavinius. Jis taip pat dalyvavo su prakalbomis beveik visuos centrinių organizacijų seimuose.

Dabartiniu metu prof. K. Pakštas vieši Chicagoj ir skaito įvairiose kolonijose, parapijose, draugijų ir organizacijų surengtuose Vilniaus atgavimo minėjimuose paskaitas, ypatingai pabrėždamas dabartines Lietuvos sąlygas.

Paskaitomis lietuvių susidomėjimas yra didelis, tai patraukia dabartinių Lietuvos reikalų aktualumas, profesoriaus graži iškalba ir aukštas jo išsilavinimas. Prof. K. Pakštas patiekia daug naujo, daug įdomaus jo paskaitų klausytojams.

Jubiliejinis Vajus

Mūsų dienraščio administratorius gerb. kun. J. Mačiulionis, MIC., skelbia, kad su sukaktuviniu "Draugo" bankietu (lapkričio 19 d.) prasidės naujų skaitytojų talka — vajus. Vajininkams skiriamos brangios dovanos, kurics, be abejojimo, bus geru jiems paakstinimu.

Tačiau, religinės ir tautinės krypties spaudos platinimo darbas yra taip svarbus, kad jį dirbti reikia kiekvienam sąmoningam lietuviui katalikui. Visi, tiesa, į vajų negalėsime įstoti, tačiau savo geru žodžiu, savo patarimais daug galime padėti dirbantiems.

Reikia neužmiršti, kad spauda labiausia remiasi mūsų religinis ir tautinis sąjudis. Jei ji bus stipresnė, plačiau skaitoma, tas sąjudis eis daug platesne vaga. Ypač svarbu, kad šiuo tikrai kritišku mūsų tautos gyvenimo momentu turėtume stiprią spaudą, kuri mus tinkamai informuotų ir vadovautų.

Brooklyno Šv. Jurgio Parapijos Sukaktis

Šiais metais Brooklyno Šv. Jurgio parapija, dabar vadovaujama klebono kun. K. Paulionio, švenčia 30 metų sukaktį. Ji buvo pirmoji grynai lietuviška parapija Brooklyne, N. Y.

Be Vilniaus Nenuirimom

Lietuvos kariuomenė jau įžengė į sostinę Vilnių. Su džiaugsmo ašaromis akyse ją sutiko Vilniaus gyventojai, ypač susipratę lietuviai. Visoje Lietuvoje Vilniaus atgavimo diena — Spalio Devintoji — buvo gražiai paminėta — mokyklos, organizacijos sušaukė entuziastiškus susirinkimus. Tai buvo džiaugsminga lietuvių tautos šventė. Ir koks gražus supuolimas — 1920 m. spalio mėn pradžioje kovojame ginklu už Vilnių ir jį laimime Suvalkų sutartimi (X-6), o jau spalio 9 d. lenkai negarbingai sulaužo sutartį ir pasigrobia Vilnių, o šiemet spalio 9-10 dd. ne ginklu, bet diplomatine kova ir jos rezultatu — sutartimi su Rusija atgauname Vilnių.

Mes be Vilniaus ištiesų nenuirimome! Skaudi lietuvių tautai žaizda, pūliojusi per aštuo-

niolika metų, iš dalies jau užgydoma. Tam tik tereikės visų lietuvių nuoširdumo, daug lėšų ir planingo darbo visose veikimo srityse.

Padėkime Broliams Vilniečiams

Lietuvai labai sunkus klausimas prieš akis — kaip išmaitinti, aprengti karo suvargusių vilniečius, ypač tas didžiąsias mias nuskurusius iš Lenkijos kariuomenės pabėgėlių. Šiemet, po Klaipėdos atplėšimo Lietuva iš viso yra sunkiame ekonominiame stovyje. Jai reikalinga plati visuomenės parama.

Kai iškyla svarbus reikalas lietuvis savo brolių niekuomet neužmiršta, padeda audrų ar ugnies nukentėjusiems. Šiuo momentu mes dar labiau turėtume padėti karo nukentėjusiems broliams vilniečiams, nes jie dabar tik ištrūkę iš lenkų vergijos ir glaudžiasi prie savo tikrosios motinos. O mes, kaip geraširdė motina, turime ne šaltai sutikti, bet su džiaugsmu, atvirumu, nuoširdumu. Paklauskime, gal jie išalkę, ištroškę, gal sušalę? Turime pavalgydinti, pagirdyti ir aprengti.

Kaip visoje Lietuvoje, taip ir Amerikoje pradedamos rinkti aukos karo nukentėjusiems Vilniaus krašto lietuviams pinigais, rūbais ir maisto produktais. Kiekvieno susipratusio lietuviio pareiga kuo kas gali prisidėti prie šio svarbaus darbo.

Raupsuotasis Kunigas

Karšta diena. Viduj baisiai tvanku. Mažutė bažnytėlė pilnutėlė raupsuotųjų įvairiose ligos stadijose. Kai kurie dėl karštos ir nuovargio gal buvo linkę snausti, kai raupsuotųjų kunigas tėvas Damijonas, stovėdamas prie altoriaus, persirengė ruošdamasis pamokslui. Tačiau, kai jis prisiartinio prie grotelių (nes nebuvo saikyklos) ir pradėjo kalbėti, visos snaudulio žymės klausytojuose staiga išnyko. Klausytojai neramiai sujudo, kai jis prakalbėjo. Užuoat kreipęsis kaip paprastai žodžiais "mano broliai", lėtai ir pabrėždamas jis tarė: "Mes raupsuotieji".

Taip. Tik šitas nuostabaus pasiaukojimo vyras galėjo tarti šituos žodžius, nes jis laisvu noru tarnaudamas raupsuotiesiems, pats buvo apsikrėtęs raupsais. Ir nenuostabu, kad šitas jo pasiaukojimas buvo raktas į kiekvieno nelaimingo raupsuotojo širdį.

IŠ LIETUVOS GYVENIMO

Kaip Sutikti Lietuviai Vilniuje

Iš Kauno gautas pranešimas, kaip Lietuvos kariuomenė įžengė į Vilniaus kraštą ir kaip ją sutiko Vilniaus mieste:

“Penktadienį, spalio 27 d. Lietuvos kariuomenė gavo įsakymą išversti visus stulpus, kuriais lenkai, užgrobę Lietuvos trečdalį su sostine Vilniumi buvo atžymėję, demarkacijos liniją, sukrauti juos į laužą ir sudeginti. Prie demarkacijos linijos susirinko minios žmonių; iš Kauno atvyko kariuomenės vadas, gen. Stasys Raštikis, premieras Černius ir kiti viršininkai. Laužui degant, pasakyta kalbų, sugrota karo muzikos kūriniai. Po to, gen. Vitkauskui vadovaujant, Lietuvos kariuomenė energingai perėjo demarkacijos liniją ties Širvintais ir žygiavo į sostinę Vilnių.

Vilniečiai Lietuvos kariuomenę sutiko audringomis ovacijomis, džiaugsmo ašaromis, gėlėmis. Vilnietės lietuvaitės mūsų kareivėlių krūtines papuošė gėlėmis ir įvairiais žaliu-mynais.

Spalio 28 d., prieš saulės užtekėjimą jau buvo prie Vilniaus vartų ir tik laukė įsakymo tuos vartus atkelti ir žygiuoti į mūsų sostinės centrą. Įsakymas duotas. Lietuvos kariuomenė įėjo į Vilnių, kuris buvo pasipuošęs trispalvėmis vėliavomis, trispalviais ženklais, įvairiais žaliu-mynais. Vilniaus bažnyčių varpai skambino, skelbdami pasauliui, kad Vilnius, Lietuvos sostinė, kuri per 19 metų buvo pavergtą svetimųjų, vėl prijungtas prie Lietuvos. Vilniaus gyventojai, ypač lietuviai entuziastingai sveikino savo išvaduotojus. Vilniaus visos bažnyčios, ypač Aušros Vartų, buvo pilnos maldininkų, kurie dėkojo Dievui už grąžinimą laisvės ir nepriklausomybės pavergtam Vilniui. Pasakyta sveikinimų kalbos. Ant Gedimino kalno vėl plevėsuoja Lietuvos trispalvė vėliava.

Kaune tą dieną gaudė Lietuvos laisvės varpas ir bažnyčių varpai. Triumfas Vilniuje, atvaduotame Vilnijos krašte ir Lietuvoje.

Vilnijos užėmimas, kaip sako užsienių korespondentai, įvyko be jokių sutrukdytųjų.

Kartu su kariuomene į Vilniaus kraštą ir Vilnių vyko Lietuvos vyriausybės atstovai. Kariuomenę sekė vežimai, kuriais vežė maistą, drabužius ir kitokių reikmenų Vilnijos gyventojams, kurie buvo didžiausiam varge ir skurde”.

Nepaprastas Susitikimas

Ties Ukmergė prie Lietuvos sienos lietuviai kareivis, eidamas sargybą ant demarkacijos linijos, pamatė lenkų kareivį, beeinantį per sieną. Lietuvos kareivis sušuko sustoti ir atiduoti ginklus. Lenkas dar lūkuriavo. Tuomet kaip dar kartą pakartojo įsakymą ir pagrasė šauti... bet tada lenkų kareivis staiga sušuko, “broli” Paaiškęjo, kad jie yra tikri pusbroliai. Mat, jisai gyveno Vilniaus okupuotame krašte ir buvo paimtas į Lenkijos kariuomenę. Žinoma, dabar pusbrolis su džiaugsmu atidavė savo pusbroliui — lietuviui ginklus ir pasidavė.

Sparčiai Didėja Tauragė

Tauragė yra vienas iš artimiausių apskrities miestų prie Vokietijos sienos, dabar nuo Tauragės iki Laubsargių tėra tik 4 amerikoniškos mailės (6 km.), o iki Tilžės — 20 mailių, 32 km.). Kai Klaipėdos kraštas atiteko Vokietijai, Tauragė tapo pasienio miestu, dabar čia bus punktai, muitinės, pasienio policijos, gelžkelio ir kiti.

1930 m. Tauragė dar teturėjo tik 8,000 gyventojų, o dabar jau turi apie 14,000 ir tas skaičius smarkiai auga. Todėl daug statoma naujų gražių namų, pravedama naujų gatvių.

Baigė Prekybos Mokslus

Šį rudenį baigė Prekybos Institutą Šiauliuose 32 studentai. Iš geriausiai baigusių yra katalikai - ateitininkai: Ig. Taunys pirmuoju, V. Gedgudas, K. Aukštikalnis, V. Rocevičius, T. Juciūtė, L. Prapuolenis, St. Ūkanytė-Pocienė.

Rusai Daugiau Perka Iš Lietuvos

Po prekybinės sutarties sudarymo rusai dvigubai daugiau perka lašinių kiaulių iš Lietuvos. Lietuva iš Rusijos gauna druskos, benzino ir kitų žaliavų.

Želigovskis Vilniuje

Prieš porą savaitių buvo pranešta, kad generolas Želigovskis žuvo kovoje su bolševikais ir kad Prystor, buvęs Lenkijos ministras pirmininkas, nusižudė.

Pasirodo, kad ir vienas ir antras tebėra gyvi. Abudu gyvena Vilniuje. Apie tai pranešama lenkų laikraščiams.

Kaip gerai žinom, 1920 m. spažių 9 d. lenkų kariuomenė, vadov. gen. Želigovskio, atplėšė nuo Lietuvos Vilniaus kraštą, kuris buvo prijungtas prie Lietuvos. Tuo būdu Želigovskis buvo to didžiojo smurto ir skaudžiosios mūsų tautai skriaudos įrankiu. Jis buvo vienas iš tų lenkų ponų, kuris lipdė "didelę Lenkiją" kitų tautų sąskaiton, darydamas kitiems skriaudas, norėdamas kiek galima daugiau apžioti.

Bet šiandien tos Želigovskio ir jam panašių imperialistų sulipdytos "didelės" Lenkijos ant žemėlapiro jau nebėr. Ji suskaldyta į šmotelius. Lenkų tauta dabar kenčia baisų vargą ir pažeminimą už savo vadų kaltes. Kenčia, be abejonės, toks Želigovskis ir kiti. Spėjame, kad jam šiandien nelengva yra būti Lietuvos prieglaudoje ir misti iš jos rankų, kurias prieš devynioliką metų kruvinai sukandžiojo ir pačią Lietuvą norėjo visai sunaikinti.

Lietuvis nėra kerštininkas. Jis greit atleidia. Krikščioniškosios artimo meilės vadovaujamas, jis atleido ir tokiems, kurie jam mirties troško. Atleido ir Želigovskiui, suteikdamas jam prieglaudą net tame mieste (Vilniuje), kurį jis buvo atplėšęs.

Bolševikai Išplėšė Turtus Iš Vilniaus

Bolševikai iš Vilniaus miesto išvežė visus turtus, kas tik yra pajudinama, pakeliama. Iš dirbtuvių ir fabriku paimami visi dalykai, mašinerijos, baldai ir viskas siunčiama į Rusiją. Ir iš krautuvių prekės išsiunčiamos.

Tai daugiau negu vagystė, tai žiaurus plėšikavimas. Norėjo likusius gyventojus badu išmarinti, o Lietuvai atiduoti Vilnių visai pliką. Tuo būdu mano Lietuvą ekonomiškai suklupdyti, kad būtų geresnė dirva komunistinei agitacijai. Tačiau visa lietuvių tau-

ta pasaulyje ruošiasi šiuo sunkiu momentu padėti Lietuvai ir apiplėštiems ir karo nuvargintiems vilniečiams.

Pasikeitė Telegramomis

Lietuvos Ministeris Pirmininkas J. Čerņius, kariuomenei į Vilnių įėjimo proga pasiuntė Rusijos užsienio reikalų komisarui ir premjerui Molotovui sveikinimą ir padėkos telegramą. Molotovas atsakydamas sveikino Lietuvos visuomenę, realizavusią savo svarbiausią siekį, prijungiant Lietuvos sostinę prie Lietuvos ir pareiškė pasitikėjimą, kad tarp Rusijos ir Lietuvos draugiškumas bus naudingas abiem šalim.

Daug kas kalba maldas, bet mažai kas meldžiasi.

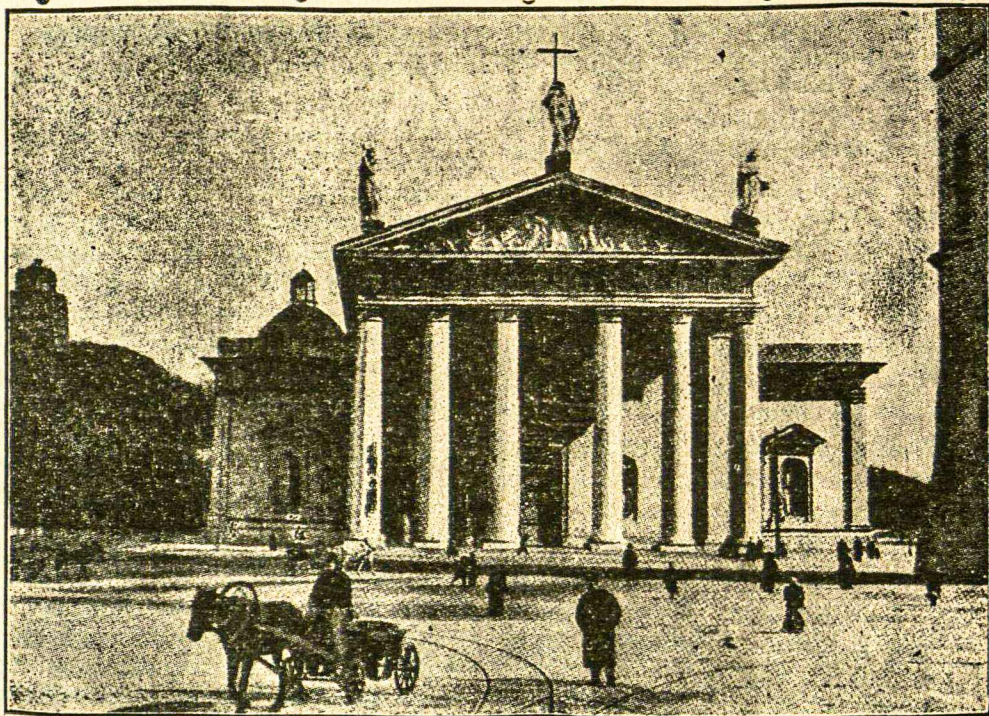
PRANEŠIMAS

Gražiausia dovana, kurią galime padovantoti savo artimiems ar prieteliams, yra šv. Mišių auka. Visos kitos dovanos ar aukos pasensta, pranyksta, bet nuopelnai plaukia iš šv. Mišių aukos turi amžinos vertės, nes teikia malonių, kurios labai reikalingos čia ant žemės, ir kurios sudaro žymią dalį to turto, kurį turime krauti danguje, kur nei rūdis nesugadina, nei kandys nesuėda. Todėl geriausia ir naudingiausia dovana, ar gyviems ar mirusiems, yra šv. Mišių auka.

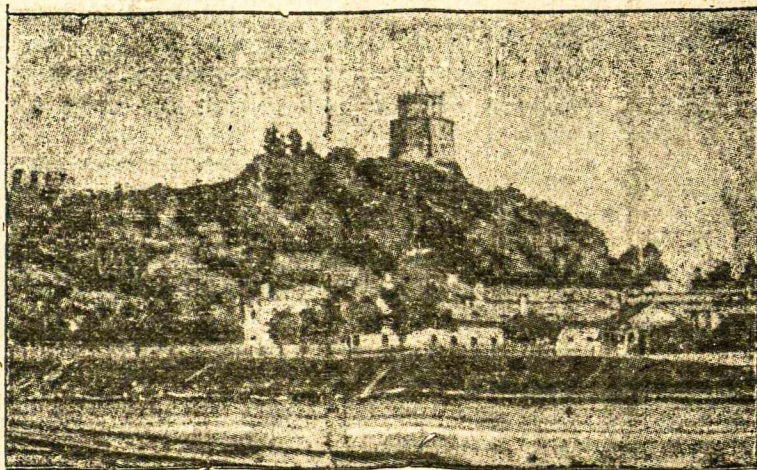
Tėvams Marijonams visados labai reikalingos šv. Mišių intencijos, kadangi vienuolyne nuolat gyvena daugelis kunigų, kurie kasdien turi atlaikyti šv. Mišias. TT. Marijonai Chicagos vienuolyne turi šešius kunigus: reiškia, kasdien jie gali šešias šv. Mišių intencijas išpildyti. Per juos todėl galima savo artimiems paaukoti tą nepabaigtos vertės šv. Mišių auką. Tie, kurie nori savo artimiems, gyviems ar mirusiems, suteikti didžią šv. Mišių auką, gali, siųsdami savo intencijas TT. Marijonų Chicagos vienuolynui, padaryti ir antrą gerą darbą, būtent paremti Dievui pasišventusius asmenis, kurie subūrę jėgas darbuojasi vienuolyne. Įvykinti šiuos du gerus darbus siųskite savo šv. Mišių intencijas šiuo adresu:

REV. FATHER SUPERIOR
2334 So. Oakley Avenue
Chicago, Illinois.

ATGAUTAME VILNIUJE

Vilniaus Katedra, pastatyta 1801 m. Ant stogo matosi Šv. Elena su kryžiumi, jos kairėje — Sv. Stanislovas, dešinėje — Šventas Kazimieras.

Gedimino Kalnas, ant kurio pilies jau plevesuoja Lietuvos vėliava.

1085276

U.L.T.S.R.
Knygų Rūmų
Knygų
Sąjūdis